

מאורות השבת

פסוק

פרשת ויקהל-פקודי

פסוק

עורך: הרב סתיו א.

מאור הפרשה | מאור הדרשה | מאור למדרש | מאור המנורה | מאור הבית | מאור ההלכה

מאור הדרשה

חכמת לב

"וְכָל הַנְּשִׂימִים אֲשֶׁר נָשָׂא לְבֶן אֶתְנָה בְּחֻמָּה טוֹו אֶת הָעֵצִים" (ל"ה, כ"ו)

אמר רבי אליעזר: אין חכמה לאשה אלא בפלך.

אישה צריכה לשבת כל היום רק ליד מכונת תפירה? מה זה פה.. הדרת נשים!?

יש הבדלים בין החינוך שמצווה בו האב לבין החינוך שמצווה בו האם:

תפקידו של האב הוא להראות לבניו את הדרך שילכו בה, ללמדם ולחכמם, להקנות להם ידיעות רבות ולהלעיטם לחמה של תורה - כמאמר הגמרא "ספי ליה כתורא", לשכללם ולהשלימם למען ידעו חוקי התורה ומשפטיה, דינה והלכותיה, ואיך להתאים את סדרי החיים לפי סדרי התורה...

וזה נקרא "ולמדתם אותם את בניכם".

חינוך הראש!

אם כן, מה תפקידה של האישה בחינוך?

תפקיד האישה הוא למסור לבניה ובנותיה את חובת הדברים, לא לפי התורה בלבד אלא גם לפי חובת הלב. האישה בהיותה מחוננת בלב רך, ברגש עז ובכח דמיון

המשך בעמוד 4

מאור הפרשה

ר' אבשלום ח. (חמדת משה נעם השבת)

הקמת המשכן

"וַיְבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה אֶת הָאֹהֶל וְאֶת פֶּלֶי פְלִי קַרְסָיו קַרְשָׁיו בְּרִיחָיו וְעַמֻּדָיו וְאֹדְנָיו" (שמות לט, לג)

אומר רש"י: שלא היו יכולים להקימו, ולפי שלא עשה משה שום מלאכה במשכן, הניח לו הקב"ה הקמתו, שלא היה יכול להקימו שום אדם, מחמת כובד הקרשים, שאין כח באדם לזוקפן, ומשה העמידו. אמר משה לפני הקב"ה, איך אפשר הקמתו ע"י אדם, א"ל, עסוק אתה בידך. נראה כמקימו והוא נזקף וקם מאליו, וזהו שנאמר "הוקם המשכן" הוקם מאליו. והקב"ה מייחס למשה את הקמת המשכן.

"ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן" (במדבר ז א) **אומר המדרש** (במדבר יב): א"ר חייא בר יוסף, כל שבעת ימי המילואים, היה משה מעמיד המשכן ומפרקו בכל יום שני פעמים. ואם תאמר שהיה אחד משבטו של לוי נותן לו יד? לאו, אלא אמרו חכמים הוא בעצמו היה קובעו ומפרקו ולא סייעו אחד מישראל, שנאמר: לכך נקרא על שמו. וזכר שמו שם, לכך נאמר "ביום כלות משה". **אם המשכן הוקם מאליו, למה נקרא שהוקם ע"י משה?**

אומר המדרש (נשא יב): שכן אתה מוצא שהיה משה מחזור על האומנין בכל יום ובכל שעה ללמדם כיצד יעשו את המלאכה שלא יטעו בה.. שלא היה זז מעל גביהם. **אומר רבינו בחיי**: "נוצר תאנה יאכל פריה ושומר אדונוי יכובד" (משלי כז) אין הקב"ה מקפח שכר כל בריה, אלא בכל מה שהאדם יגע ונותן נפשו על הדבר אין הקב"ה מקפח שכרו.. תדע לך ששלמה בנה בית המקדש, ובשביל שנתן דוד נפשו עליו נקרא על שמו שנאמר (תהלים ל) "מזמור שיר חנוכת הבית לדוד", לשלמה אין כתיב כאן אלא

המשך בעמוד 4

נא לשמור על קדושת הגליון

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת רבי שמריהו יוסף חיים בן רבי יעקב ישראל זללה"ה

מאור למדרש

ר' אלעד מ.

פרשת החודש

למדנו בבית המדרש שבשבת שלפני ראש חודש ניסן (או שהיא עצמה ר"ח ניסן) קוראים "פרשת החדש".

מייד קפץ יוסף, אחד מהלומדים החריפים של השיעור, ושאל קושיות כאילו שליל הסדר כבר הגיע..

קושיה ראשונה: למה קוראים לזה פרשת החודש?

קושיה שנייה: איך זה קשור בכלל לחודש הראשון?

קושיה שלישית: מה זה ניסן?

והקושיה הרביעית: למה אנחנו זוכים לכל הטוב הזה?

ענתי לו "לשאלתך הראשונה, למה השבת הזו נקראת כך? על שם הקריאה בתורה שמתווספת לפרשה זו והיא "החדש הזה לכם ראש חדשים, ראשון הוא לכם לחדשי השנה..."

ולשאלתך השנייה, למה דווקא עכשיו החודש הראשון ואיך זה קשור אליו? סיפרתי לו על מאמר חז"ל: אמר רבי יהושע בן לוי, משל על מלך שהיה לו "אורלוגין" (שעון) שהיה מביט בו, ויודע מה השעה. כשעמד בנו על פרקו (כשהבן גדל) מסר לבנו את האורלוגין שלו..

המלך מסר לבן את האחריות על לוח הזמנים של עצמו, כי הוא כבר גדול. כך כשבני ישראל יוצאים לחרות, מגלות מצריים, קיבלו את מצוות קידוש החדש והזמנים.. מה שמלמד אותנו ש"עם חרות באה אחריות".

כל בני האדם- חשובים ומכובדים ונבראו בצלם.

היתרון של ישראל על האומות היא האחריות לקיום מצוות נוספות! (תרי"ג) והשליחות שלנו היא: "לתקן עולם במלכות שדי"

ובמילים מופשטות; האחריות על ההמשכות של העולם, ושיפור תמידי שלו. והיות ואת העצמאות והאחריות הללו קיבלנו בחודש ניסן, זהו החדש הראשון שלנו- מלשון התחדשות.

ואם תרשה לי להקדים את התשובה לשאלה הרביעית ששאלת: "למה אנחנו זוכים לכל הטוב הזה?"

בזכות התורה, שהבורא ידע שנקבל ונלמד.

כי כשבני ישראל לומדים תורה, הם זוכים להתחדשות. וזוכים שהבריאה מתחדש בעבורם. וזהו המפתח לשפע ולפעילות ההתחדשות (כי אין כל חדש תחת השמש-חוץ ממפתח זה)

ולסיום אענה על שאלתך השלישית: מדוע בחרו בני ישראל לכנות את החודש הראשון ניסן?

כשאדם לומד תמיד אנחנו מכנים אותו "למדן"

כשאדם מרבה לעסוק בחסד קוראים לו "חסדן"

אפילו כשאדם מרבה לחלום מכנים אותו-חלמן.

ה "ן" בסוף המילה מראה על תמידיות

אם כך, כשבחודש מסויים יש הנהגה תמידית של ניסים, קוראים לו ניסן!

יעזור ה' שנזכה לקחת על עצמנו את האחריות, ולתקן את העולם במלכות ש-ד-י וכך נזכה לניסים, אמן!

מאור ההלכה

מתוך 'קיצור הלכות ומנהגים - הלכות שבת'
המצורף לספר שתילי זיתים הלכות שבת

רסג

הדלקת נרות שבת, וקבלת תוספת שבת

ד חובת הדלקת נר שבת, מוטלת על הנשים יותר מאשר על האנשים, מפני שהן מצויות יותר בבית. ועוד, שהן עוסקות בצרכי הבית (שו"ע ס"ג, וס"ל שם ד"ה מפני). ועוד, לפי שהאשה כיבתה נרו של עולם. דהיינו שחיה גרמה מיתה לעולם, על ידי שנתנה לאדם הראשון לאכול מעץ הדעת, והחשיכה בכך את העולם. לכן ניתנה מצות הדלקת הנר לנשים, כדי לתקן את מעשה חוה האשה הראשונה (שת"ז וז"ר סק"ו, וס"ל ס"ג ד"ה מפני). לפיכך אפילו אם ירצה הבעל להדליק, האשה קודמת לו בהדלקת הנר [ה] (שת"ז סק"ו). ואפילו היולדת, אם היא נמצאת בבית ורוצה להדליק, היא קודמת לבעלה (ס"ל ס"ג ד"ה הנשים). וגם האנשים כיבו נרו של עולם. שהרי כאשר קיבלו ישראל את התורה, היתה להם חירות ממלאך המות. וכאשר חטאו במעשה העגל, חזרה גזירת המיתה. לפיכך הבעל צריך להכין את הנרות להדלקה [ו], ויש בזה מהתיקון למעשה העגל. וכך הוא מנהג רבים (שת"ז וז"ר סק"ו. ועיין ז"ר סק"ה). אבל איש שאין לו אשה, הוא חייב להדליק, כדלעיל סעיף א. ואז יעשה את שתייהן, דהיינו גם את ההכנה וגם את ההדלקה (שת"ז סק"ו). ואפילו מי שיש לו אשה, אם הוא רואה שהיא מתעכבת, וכניסת השבת מתקרבת, ידליק הוא [ז], ובכך יציל אותה מאיסור (ז"ר סק"י):

[ה] ואם קדם האיש והדליק, אין לאשתו עליו אלא תרעומת. ואינו חייב לשלם לה כדן חוטיף מצוה דמשלם עשרה זהובים, כיון שהמצוה מוטלת גם עליו. והבית והנר שלו. עיין מחבר"ס סק"ג:

ופשוט שרשאית האשה לתת לבעלה להדליק, ובפרט אם היא טרודה מאד. ועוד, שהרי גם בהדלקת האיש יש תיקון, כדלקמן בהמשך הסעיף.

עיי"ש. ואת התפילה על הנר (עיין לקמן סעיף ט) תאמר אח"כ:

[ו] ובכלל הכנת הנרות, הוא מ"ש רמ"א בהגהה סימן רסד

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת
שלום בן אפרים

לעילוי נשמת
שמעון בן דוד

לעילוי נשמת
ענת בת רחל

לעילוי נשמת
אוריית בת ניסים עמרם

לעילוי נשמת
משה בן חסן יעקב

לעילוי נשמת
יהונתן בן משה

מאור
הנשמה

מאור הבית

עיקר הבית!

**וְכָל אִשָּׁה חֲכָמָה לֵב בְּיָדֶיהָ טוֹו וְגו'. וְכָל הַנָּשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂא לְבָן אֶתְנָה
בְּחֻכְמָה טוֹו אֶת הָעֲזִים. (שמות לה, כה-כו)**

בטוויית היריעות, הכתוב מחלק את הנשים לשתי קבוצות, לאלו שטוו את יריעות הצמר התחתונות שנצבעו שש וארגמן. ואלו ש"ואשר נשא ליבן" שטוו את יריעות העיזים שהיו העליונות. הגמרא (שבת צט) אומרת: גדולה החכמה שנאמרה בעליונות יותר ממה שנאמרה בתחתונות. ויש לשאול, מהי החכמה הגדולה? אומר הרש"ר הירש "אשר נשא לבן", בעוד ששאר הנשים המוכשרות במלאכת יד, מיהרו להכין את האריגים הדרושים לעשיית יריעות הפאר של המשכן, בחרו הנשים החכמות יותר, לעשות את יריעות שיער העיזים. יריעות אלה היו יפות פחות אך נחוצות ביותר, כדי להחזיק יחד את כל המשכן, שכן הן היו את עיקר האהל. ובעשיית האהל מתרכזת עיקר מהות האשה. בכך הוכיחו הנשים הללו, את אצילות נפשן ואת תחושת נשיותן האמיתית, את "חכמתן". הן יותר חכמות, כי הן מבינות מה התפקיד שלהן. יריעות המשכן, הם עצם הבית. וידוע שחכמת האשה היא בנין הבית, דכתיב "חכמת נשים בנתה ביתה". (מתוך עלון מאורות השבת תשפ"ב, גליון 60, טור מאור הפרשה- ויקהל)

יקירתי! בכל דבר ודבר בחיים יש עיקר וטפל. השאלה היא על מה אנו בוחרים לשים דגש יותר, על העיקר או על הטפל?

למשל: ניקח את נושא יום ההולדת. במה מתמקדים יותר? בחשיבות של היום הזה? בהזדמנות הגדולה של היום הזה? בלהתפלל, בלהודות להשם, בלקבל קבלה חדשה, בלערוך חשבון נפש על השנה שעברה? או במתנות, בעוגה, בתפאורה?... מה באמת חשוב יותר?

הבית שלך, שהוא משכן השם, ראוי בודאי שיהיה יפה ומטופח, שיהיה מקום שכיף להיכנס אליו, נקי ומסודר, מאובזר בריהוט יפה, כלים נאים. ואף את צריכה לדאוג לטיפוחך האישי בביתך, שהרי "שלשה מרחיבין דעתו של אדם, דירה נאה ואשה נאה וכלים נאים" (ברכות נז).

מכל מקום, אשה חכמת לב תיקח איתה מצוות מעבר לטיפוח הבית, שהרי היופי הוא רק אמצעי לתת חשק בקיום המצוות בשמחה.

ובכן, מי היא האשת חיל? היא זאת שקמה כלילה לבשל לבני ביתה בזמן שכולם ישנים, שגומלת טוב עם בעלה, ששולחת ידה לאביון, שיוצאת למרחקים להביא פרנסה... היא חרוצה ולא נחה דקה, אוספת מצוות בבית ובחוץ.

כדי שבית יחזיק מעמד, שהיסודות שלו יהיו חזקים, יציבים, יהיה שמור ומוגן, שיצאו ממנו אנשי חיל בעבודת השם, ששכינת השם תשרה בו תמיד, שיצא ממנו עולם הבא, שהפעולות שאת עושה יחרטו לנצח נצחים, למדי מנשות חכמות הלב שעסקו ביריעות שיער העיזים שהיו פחות יפות אך נחוצות יותר להתזיק את המשכן.

התרכזי בעיקר הבית ולא בטפל. התמקדי בתפקידים החשובים שלך, שכל תפקיד ותפקיד מתחברים לדבר אחד גדול, לבית יציב, שמור מוגן ומוצלח. התמקדי במצוות התורה ותקיימי אותם בשמחה. התמקדי בשלום הבית ובחינוך הילדים. התמקדי בעיקר!

מאור המנורה

מנורת המאור פרק כח

התקרב לשולטנות

הקב"ה, למען חסדו הגדול שעושה תמיד עם בני ישראל, ממנה מהם בכל דור ודור מנהיגים שיהיו עומדים בשער המלך לדבר טוב על עמו, שאין עוזבם לכלותם בלי עצור ועזוב.

על כן, כל העוסקים עמהם, אם היא כוונתם להליץ טוב על ישראל, יתמידו בגדולתם ויתעשרו. כמו שאומרת הגמרא (יומא כב:), אמר שמואל, כיון שנתמנה אדם פרנס על הציבור, מתעשר וכו' (ע"ש).

ואם מרחם על הציבור, זוכה לגדולה לעולם הבא. אומרת הגמרא (סנהדרין צב:), אמר רבי אלעזר, כל פרנס שמרחם על הציבור, זוכה ומנהיג לעולם הבא וכו' (ע"ש). וגם נותן להם הקב"ה כח לעמוד בהיכל המלך, וצדקתם עומדת לעד. אומרת המשנה באבות (פ"ב מ"ב), רבן גמליאל בנו של רבי יהודה הנשיא אומר, [יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ, שיגיעת שניהם משכחת עון. וכל תורה שאין עמה מלאכה, סופה בטלה וגוררת עון]. וכל העוסקים עם הציבור, יהיו עוסקים עמהם לשם שמים, שזכות אבותן מסייעת, וצדקתם עומדת לעד. ואתם, מעלה אני עליכם שכר הרבה כאילו עשיתם.

אבל המתקרב לשולטנות כדי לגדל את עצמו ולהשתרר על עם הקודש, ואינו משגיח להגן בעדם אלא לכבודו ולכבוד בית אביו, יפסיד אמונתו, ויהא מוכרח לבקש ולדרוש הנאת השולטנות, שאין מקרבין לו לאדם אלא להנאתם. כמובא במסכת אבות (פ"ב מ"ג), הו זהירן ברשות, שאין מקרבין לו לאדם אלא לצורך עצמן, נראין כאוהבין בשעת הנאתן, ואין עומדין לו בשעת דחקו.

אומרת הגמרא (ע"ז יז:), 'לעלוקה שתי בנות הב' (משל ל' טו), אמר רב חסדא אמר מר עוקבא, קול שתי בנות צועקות מגיהנום, שאמרו בעולם הזה הבא הבא. ומי הם? מינות והרשות. (וכי ע"ש)

על כן, יתרחק אדם מהתקרב לשולטנות, בלתי לשם שמים לדבר טוב על עמו.

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת
יעקב בן אהרון

לעילוי נשמת
שלמה בן רחמה

לעילוי נשמת
מארי בת רבקה

לעילוי נשמת
אליהו בן סלימה

לעילוי נשמת
סעידה בת סעיד

לעילוי נשמת
ניסים בן פנחס

להקדשות והנצחות
נדריים פלוס

מאור הפרשה המשך מעמוד 1

לך עשייה ולא חלק במלאכת המשכן, לפיכך לא יכלו אותן חכמים להעמידו, בשבילך, כדי שידעו כל ישראל שאם על ידך אינו עומד, שוב אינו עומד לעולם'.

אומר השם משמואל (פקודי ז): ויש להבין, הלוא כל ימי היותם במדבר היו הלויים מפרקין ומעמידין את המשכן בלתי משה כלל, ולפי דרך הנ"ל יש לומר.. שלפי הטבע בלתי מובן איך שמונה בקר משכו את ארבע העגלות שהיה עליהם משא כבד כ"כ ובמדבר שאין שם מסלול ודרך אלא כולו חול.. כל מעשה המשכן היה נס.. וכאשר נתן בהם משה ידו הקדושה קנו ענין רוחני אלוקי מעט עד שנעשה בהם נס נסתר שהיה רק נראה כמקימו, והוא נזקף וקם מאליו, והעניין האלוקי שנתהווה בהם ע"י משה רבינו נשאר בהם, עד שבכל תקופת המשכן לא היו מכבידין על העגלות, וגם הלויים בלתי משה היו יכולין לפרקו ולהקימו.

מסיים התנחומא (פקודי יא): "ויהי בחדש הראשון בשנה השנית באחד לחדש הוקם המשכן". ומי העמידו? משה, שנאמר: "ויקם משה את המשכן" כיון שהוקם המשכן מיד ירדה שכירתו לתוכו, שנאמר: "ולא יכול משה לבוא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן וכבוד ה' מלא את המשכן".

משה רבינו מקים את המשכן, זו לא הגבהת הקרשים ופריסת היריעות, כי איך אפשר הקמתו בידי אדם, אלא מה שמשה רבינו היה מיצר שלא היה לו חלק בהקמת המשכן, הכוונה לחלק הרוחני, להשראת השכינה! שרק הוא יכול להוריד שכינה שתשרה במשכן. ובכל הקמה של המשכן ע"י הלויים יהיה המשכן נראה כמקימו והוא נזקף מאליו, שיאפשר את התפעול של המשכן לכל אורך נדודי המשכן, כמו דוד המלך שבלי להזכיר את זכותו לא נפתחו השערים למקדש..

מה שאמר לו הקב"ה 'לפי שהיית מיצר שלא היה לך עשייה', כלומר, ה'עסוק אתה בידך' בא אחרי ש'אתה מיצר', כי להוריד חלק רוחני למשכן, שכולו נדבת לב, היית צריך את הלב שלך! ומשהיית מיצר, כעת עסוק בידך, וה'נראה כמקימו והוא נזקף מאליו' לכל אורך הדורות. **שבת שלום.**

הקרשים, איך אפשר הקמתו ע"י אדם, אבל עדיין צריך להסביר למה היה צריך דווקא את משה, למה לא אהרון או בצלאל ואהליאב בוני המשכן? למעשה לאורך כל תקופת המשכן לא כתוב שמשה הוא זה שמקים את המשכן, אז ודאי שהיו כאלה שיכלו גם הם להקים את המשכן בכל נדודי בני?

אומר הילקוט שמעוני (ויקרא): היתה נפשו של משה עגומה עליו, אמר הכל הביאו נדבתן למשכן ואני לא הבאתי. שואל ה'יפה תואר': הלא אמרנו שמשה מחזר אחרי אומנין ולא זו מהם, ונתן נפשו עליהם, ומה הצער הנורא שהיה לו?

אלא, מעשה בפועל לא עשה ועל זה היה מיצר, עד שאומר המדרש, העלים הקב"ה מחכמי הלב ולא היו יכולין להעמידו, ונתן לו הקב"ה מעשה הקמתו. ועוד **אומר המדרש (פקודי נב):** "תאלמנה שפתי שקר הדוברות על צדיק עתק בגאווה ובוז" (תהלים לא), היה משה עסוק במשכן והיו ליצני ישראל אומרים 'אפשר שהשכינה שורה על ידי בן עמרם?.. אותה שעה אמרה רוח"ק "תאלמנה שפתי שקר" אותם שמליצים אחר משה. **לכאורה, קשה לומר את זה, משה רבינו כעוס ופגוע והקב"ה מפיים אותו בכיבוד של הקמה או מכבד אותו נגד המלעיגים, ליצני הדור?!**

משה רבינו מיצר על חסרון שלו בשותפות בעסקי המשכן והקב"ה רואה את צערו ומכריח את המצב (העלים מהם) שדווקא משה יהיה זה שיקים ראשון את המשכן. **אם כך, יש עומק בכך.**

אומר התנחומא (פקודי יא): ולמה לא היו יכולין להעמידו? אלא שהיה משה מיצר על שלא נשתתף הוא עמהן במלאכת המשכן. כיצד? הנדבה ניתנה על ידי ישראל והמלאכה נעשית ע"י בצלאל ואהליאב וחכמי לב.. נכנסו כל ישראל אצל משה, אמרו משה רבינו, כל מה שאמרת לנו עשינו וכל מה שצויתנו ליתן ולהוציא נתננו הכל, והרי כל המלאכה לפניך, שמא חסרנו שום דבר או ויתרנו על כל מה שאמרת לנו? ראה הכל לפניך. והיו מראין לו כל דבר ודבר, שנאמר "ויביאו את המשכן אל משה.. וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה כאשר ציוה ה'" אמרו לו, לא כך וכך אמרת לנו לעשות? אמר להם, הן. אמרו לו, ואם כן, למה אינו עומד? שהרי כבר נצטערו בצלאל ואהליאב וכל חכמי לב להעמידו ולא היו יכולין. והיה משה מיצר על דבר זה עד שאמר לו הקב"ה למשה 'לפי שהיית מיצר שלא היה

מאור הדרשה המשך מעמוד 1

חינוכה של האם חייב להיות לא חינוך לימודי-שיטתי תוך אוהרות ודברים, אלא חינוך לבבי טבעי כאילו נעשה הכל מאליו כדבר המחויב על פי הטבע...

חינוך הלב!

חייבת האישה היהודייה לדעת כי תעודתה היא להזרים זרם של אהבת תורה ויראת שמים בלבבות הבנים והבנות בגילם הצעיר, לשזור את ההמשך של חוט התורה, לטוות את שרשרת היהדות המחברת את הדורות האחרונים עם דורות האומה הראשונים. שנאמר "וכל אשה חכמת לב בידיה טוה..."

(אפריון שלמה)

מפותח, צריכה להשריש בנפש ילדיה חיבה יתרה לאבות האומה ולדברים הקדושים לה.

בשיחותיה המלבבות עם ילדיה על דבר שכר ועונש, השגחה ובחירה, מתובלות בתיאורים דמיוניים מרתקים, צריכה היא להחדיר אמונה בליבם.

מחובת האישה לנטוע בתלמי הלבבות הרכים גרעיני אהבה לתורה ולחיי תורה, אשר יצמיחו במשך הזמן פרחים ופירות נאים וטובים, משמחי ה' ואנשים.

עליה לחרוט את רשמי היהדות בנפש הילדים לבל ימחו ולא יטושטשו עד יעד.

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה